

בי"ס תיכון, אוניברסיטה, מבוגרים – רמת ביניים

מקום ראשון:

MARESTÉ, Juliette
Sciences po בית הספר הגבוה למדעי המדינה בפריז
המורה: בלה בן הרוש

הפסנתר הראשון שניגנתי בו היה בסלון של הוריי.

הוא היה שם, יום אחד, כשהייתי בת חמש. אף אחד לא ידע לנגן בו כי כל המשפחה שלי לא הייתה ממש מוזיקלית.

במשך כמה שנים הוא היה שם, מין דקורציה (קישוט). הוא היה חום עשוי מעץ מבריק. ניגנתי בו מנגינות קטנות מדי פעם עד שהוריי הסכימו לשלם לי שיעורי פסנתר.

למדתי מהר, השמיעה שלי הייתה טובה מאוד, אבל שנאתי קריאת תווים. זה היה כל כך מתמטי וקפדני. אז למדתי אימפרוביזציה. המורה שלי תמך בי והראה לי טכניקות וטריקים. כשהייתי מבוגרת יותר, הוא ידע שאעבור דירה בקרוב, אז הוא נתן לי מכתב שבו הוא אמר לי את זה:

"בית ומוסיקה הם אחד. את יכולה למצוא את שניהם בכל מקום."

בהתחלה לא הבנתי למה הוא אמר לי את זה. הייתי צעירה מאוד ולא ידעתי מה זה באמת "בית". חשבתי שזה המקום בו גדלתי, המקום שבו גרים הוריי. אחר כך כשהייתי בצרפת, בפריז, בברלין ובירושלים הבנתי משהו. פגשתי אנשים רבים, למדתי דברים חדשים, אבל לא ידעתי מה הסיבה לתחושת חוסר הבית שלי עד שמצאתי פסנתר.

בכיר ציון היה פסנתר, ותמיד כשניגנתי בו הרגשתי שהייתי במקום אחר. זה המקום שכולם נכנסים אליו כשהם מנגנים מוסיקה. יש שם אושר, אור, חום ודממה מוזרה- כמו בבית.

כל הבתים עם פסנתר מטורף מעט הם הבית שלי.

בכל פעם שאני עצובה, בכל פעם שהחושך מתפרץ לתוך חיי, אני הולכת בדרכה של המוסיקה ומחפשת אהבה עצמית.

ובסוף אני מוצאת את הבית.